

LIBERALE VLAAMSCHE BOND, opgericht in 1885 door de leidende figuren van het Brusselse liberale flamingantisme (Julius Hoste (sr.), Florimond Kops, Emanuel Hiel, Emmanuel van Driessche, Frans Reinhard) om alle liberale flaminganten te groeperen tot een derde 'neutrale' tak binnen het liberalisme, naast progressieven en doctrinairen, die na de kiesnederlaag van 1884 als aparte kiesverenigingen optraden.

Samen met **De Veldbloem** vormde de Bond de enige Vlaamse liberale drukkingsgroep in Brussel. Niettemin ontsnapte de Bond evenmin aan de verdeeldheid in drie strekkingen. Samen met de verfransing van zijn potentieel kiespubliek belette deze verdeeldheid enig succes voor de Vlaamse liberale kandidaten en bestendigde dit de afhankelijkheid van de grote Franstalige kiesverenigingen. In een eerste fase, toen de 'neutrale' **Hippoliet Haerynck** de Bond leidde, werd samengewerkt met de doctrinairen van Hoste. Zo steunde hij bij de tussentijdse parlamentsverkiezing in 1886 **Karel Buls**, terwijl **De Veldbloem** achter de progressief **Paul-Emile Janson** stond. Nadat Haerynck in 1887 voor de katholieken had geopteerd, werd onder leiding van Kops bij de parlamentsverkiezingen van 1888 een mislukte poging gewaagd om met een eigen Vlaamse lijst op te komen.

Nadien evolueerde de Bond onder leiding van **Alfons Prayon-van Zuylen** en **Maurits Josson** in progressistische zin. Het oprichten van een gemeenschappelijke propagandakring met **De Veldbloem**, het **Marnixfonds**, was hier een illustratie van. Naar aanleiding van de parlamentsverkiezingen van 1892 participeerde de Bond samen met **De Veldbloem** en het **Willemsfonds** in een overlegorgaan, **De Vereenigde Vlamingen**, om als derde tak erkend te worden en door een federatief stelsel via eigen polls eigen kandidaten te kunnen aanduiden. Nadat het daar niet in slaagde, reageerde de groep van jongeren met een eigen formatie, de **Vlaamse Volkspartij**. De Liberale Vlaamsche Bond vormde samen met **De Veldbloem**, waarmee de Bond was gefusioneerd in 1892, een pijler van deze nieuwe partij.

LITERATUUR: L. Jansegers, 'Onmachtspositie van het Brusselse liberale flamingantisme (1884-1895)', in *Taal en Sociale Integratie*, VI, 1982, p. 107-135.

MACHTELD DE METSENAERE